

Industrija družinskih sodišč

Ločitveno spiralo poganja denar

Negativna ločitvena spirala se prične viti z odstranitvijo ali/in odtujitvijo enega od staršev. V Sloveniji je to tipično oče; to je lahko, ker je sodno socialni sistem sfeminiziran in diskriminatoren. Odstranitev se najhitreje izvede s pomočjo lažne prijave nasilništva. S tem je oblikovano okolje za pričetek dolgoletnih sodnih bojev za skrbništvo, stike in preživnino.

Število ločitev v Sloveniji raste. Danes se loči preko 2.000 parov letno, tretjina vseh poročenih. Le 20% se jim uspe dogovoriti na kakšen način si bosta starša časovno in finančno razdelila skrb za otroke. 1.600 parov mora za pomoč »zapositi« družinska sodišča. Ločitveni postopki samo na prvi stopnji neredko trajajo 6+ let. Mimogrede, to je kršitev 7. člena (Dolžnost hitrega ukrepanja) Evropske konvencije o uresničevanju otrokovih pravic. Veliko očetov, ki pogosto dolga leta ostajajo brez ustreznega stika z otroki, dočakajo konec postopkov čustveno razrvani in finančno uničeni. Letni strošek za odvetnika znaša pogosto preko 10.000 Eur. Je boj za uravnotežen stik ali celo skrbništvo mogoč zgolj bogatim očetom!? Matere, katere z začasno odredbo praviloma dobijo otroke v varstvo in vzgojo, relativno enostavno izpolnijo pogoje za pridobitev brezplačne pravne pomoči: dohodek na družinskega člana ne sme presegati dvakratnika minimalnega dohodka (402 Eur). Ločitvena spirala se prične vrteti in pri tem ji izdatno pomaga ravno državna birokracija in zakonodaja.

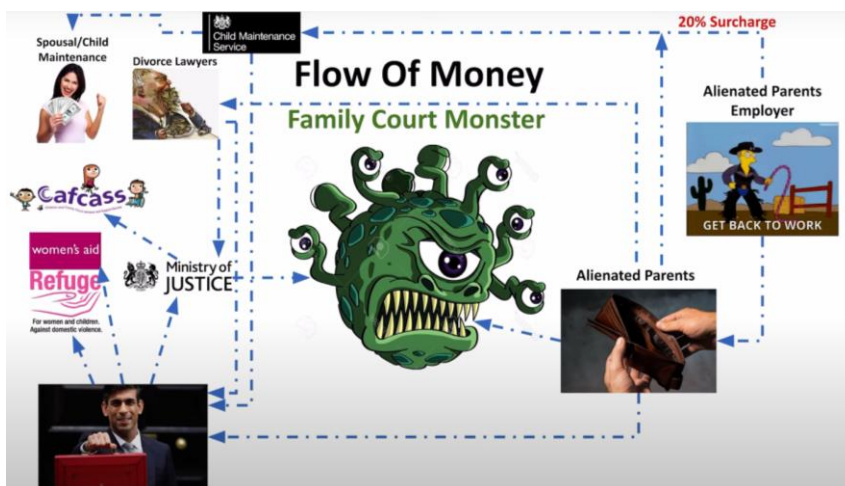
Je nakazana diskriminacija slučaj ali pravilo? Če bi bil slučaj, v Sloveniji nebi obstajali kar dve društvi, obe polni očetov, ki opozarjajo na nevzdržno stanje slovenskega sodno socialnega ločitvenega sistema. Torej gre verjetneje za pravilo.

Zanima nas, kdo postavlja in ohranja taka pravila, ki slovenske otroke prepogosto mečejo v prepad odrasčanja brez ustreznega stika z očetom. Po uradnih statističnih podatkih so v 90% prejemnice preživninskih zahtevkov matere, zgolj v 10% očetje. Od tistih, ki si skrbništvo izborijo na sodiščih pa je očetov zgolj 1-2%. Iz izjav tudi nekaterih pravnikov in celo sodnic ter mnogih očetov pa izvemo, da je lažna prijava nasilništva očeta preizkušen način za izvedbo legalne ugrabitve otroka očetu. 283. člen Kazenskega zakonika, ki predvideva dvoletno kazen za lažnega prijavitelja kaznivega dejanja, se v primeru, da je to prijaviteljica, v Sloveniji v praksi praktično ne uporablja. Lažna prijava nasilništva je tudi elegantna preprečitve izvajanja tretje alineje 139. člena Družinskega zakonika, ki sicer omogoča sodišču, da odloči o varstvu in vzgoji ob nezmožnosti dogovora staršev.

Če otroku vzameš enega starša, očeta ali mamo - vseeno, ga obsodiš na invalidno otroštvo in življenje. Vzorci iz primarnih družin in neizprosna pravila epigenetike poskrbita za še eno negativno spiralo ponavljanja ločitvenih vzorcev. Znanstveniki so si edini, da je največja otrokova korist ob ločitvi uravnotežen stik z obema staršema. Internet je ob tem poln statističnih podatkov o tem, kako otroci ločenih staršev prednjačijo v: čustveni nestabilnosti, samomarih, terapevtski obravnavi, delikvenci, nizki samopodobi, ...in tudi sami, ko odrastejo, postanejo ločeni starši. Spirala...

Ob pregledu animacije (vir: Equal Parenting Alliance), ki prikazuje finančni tok v industriji ločitvenih postopkov v Veliki Britaniji, nas zanima ali tudi v Sloveniji obstaja ločitvena industrija, kjer družinsko sodišče predstavlja brezsrčno pošast, odtujevanje očetov in lažne ovadbe njihovega »nasilništva«, pa hrano zanjo.

Animacija nakazuje, da je denar generator neetičnega prizadevanja profesionalnih deležnikov v ločitveni industriji, da se sistem ohranja. Za otroke kot kolateralno škodo jim je kaj malo mar. Gorivo, ki generator poganja, pa je izključno denar očetov.

Na družinskem sodišču se očetje iz oči v oči soočijo s sistemsko pošastjo in se je lotijo po donkihotovsko. Čeprav jih statistični podatki opozarjajo, da so obsojeni na neuspeh, kot pravi samci, ki želijo zaščititi svoj rod, ne kolebajo: odprejo denarnico in zaženejo spiralo. Prvi, ki participirajo v kroženju denarja so odvetniki, ki v skladu z zakonodajo in povsem legitimno, lahko podaljšujejo sodne postopke. Pa če je to potrebno ali ne. Nestrokovni sodni izvedenci ob etm dobro zaslužijo s prodajo zastarelih in neverificiranih testov. Sodnemu osebju, ki jim pri tem asistira – v imenu ljudstva, je to itak (varna) služba. Dlje kot traja, bolje je. Neredko se zgodi, da oče ne more več plačevati visokih sodnih stroškov in ne visokih preživnin. Znani so primeri, ko so preživnine višje celo od prihodkov očetov. »Ste zdrav moški, si boste pač našel še eno službo...!« je pogost napotek sodnice. V primeru nezmožnosti plačevanja preživnine, se strošek dodatno poveča za strošek izvršbe. Sledijo nove tožbe, novi naroki, dodatni računi za odvetniške storitve. Dvojna služba ali bolje plačana služba, pomeni tudi več davkov plačanih državi in posledično pristojnim ministrstvom, katerim tudi zaradi tega ni ravno v interesu, da se sistem spremeni.

Država izdatno financira tudi različne NVO, ki se borijo za zaščito radikalnih ženskih pravic, izvajajo programe za spreobrnitev »nasilnih« moških in ponujajo varne hiše za matere z otroki. Namesto preventive, cveti kurativa, ki ponuja službe za redke strokovnjake in pogosteje mazače.

Sistem je perversen: boj staršev za otroke, ki ga sploh nebi smelo biti, izkorišča za hranjenje svoje birokratsko sistemske pošasti. V svoji izprijenosti v sodni ogenj pošilja celo mladoletne otroke, ki se prepogosto pojavljajo celo na uradnih pogovorih na CSDjih in celo sodišču. Nekateri otroci tudi več kot 10 krat! Po tem, ko se o stikih starša nista znala dogovoriti, ne sama ne s pomočjo odvetnikov, niti odločiti sodnica celo ob asistenci sodnih izvedencev, se o tem v prostorih sodišč sprašuje mladoletnega otroka. To ni samo neresno, je tudi kršitev 236. člen Zakona o kazenskem postopku (t.i. privilegirana priča).

Krši se tudi Konvencija o otrokovih pravicah (General Comments n.:12 (2009), člani 21, 22 in 23), ki opozarja, da mora biti otrokova volja svobodna in ne predmet manipulacij, nasilništva ali drugih vplivanj. Sindrom odtujevanja starša (PA – Parental Alienation), kot huda oblika čustvenega nasilja in pogost spremljevalec ločitvenih kalvarij, pa vse to je.

Bojda je koristno, da denar kroži.

Iztok Ivančič, predsednik

Milje, 7. 4. 2021